Vragen en antwoorden

over het aannemen van Jezus Christus, en je levensweg (1-3)
over verantwoordelijkheid voor jezelf en voor anderen (4)
over de schepping van nieuwe geesten (5,6)
over het verder ontwikkelen van je creativiteit (7,9)
over het verband tussen de waarheden van de stoffelijke en
Van de geestelijke wereld (8)
over hulp vragen bij ziekte en het schenden van de wet (10,11)
over het heiligen van de sabbat (12)
over het gaan naar de maan, 't doen van atoomproeven (13,14)
over de spirituele waarde van fysieke pijn (15)
over het ontstaan van de mens - de evolutietheorie (17)

(Goede Vrijdag) 15 april 1960
lezing 63

"Gegroet, ik breng jullie zegeningen, dierbare vrienden. Gezegend is deze avond. Deze dag in jullie aardse sfeer is een heel speciale dag. Hij markeert een bijzonder hoogtepunt – toen de Hoogste van alle geschapen geesten de grootste liefdesdaad verrichtte. Laten we met al onze liefde aan Hem denken. We kunnen Hem geen betere eer bewijzen dan door dit werk te vervolgen; wij allemaal – jullie van jullie kant en wij van de onze – hebben het voorrecht hieraan deel te nemen. Op deze manier zal Jezus Christus, die de weg wees, deze grootste daad van liefde waarlijk voor jullie allemaal hebben verricht. Want jullie zullen alleen door het pad van zuivering in staat zijn om baat bij Zijn liefde, Zijn waarheid, Zijn aanwezigheid te vinden. Alleen op deze manier zul je Hem in Zijn voetspoor volgen. Je zou dat eigenlijk niet moeten doen omdat het 'moet', maar de erkenning dat liefde en waarheid vrij maken zou in je moeten groeien. Liefde zou altijd het sleutelwoord moeten zijn. Moge dit het diepste gebied van je ziel doordringen. En nu, vrienden, ben ik klaar

om jullie vragen naar beste vermogen te beantwoorden."

VRAAG: Ons wordt hier geleerd dat verlossing komt door werk, door zelfonderzoek, door inspanning, door het vinden van beelden en het loslaten daarvan. Vandaag vroeg een man, die zichzelf een 'tweemaal geboren christen' noemde, aan mij of ik Jezus als mijn persoonlijke verlosser accepteer, en hij zei dat, tenzij ik dat zou doen, ik geen verlossing zou vinden. Mijn vraag is: hoe kunnen we deze door de kerk uitgeroepen doctrine van geloof in de verlossing door een ander rijmen met ons werk op het pad? En verder is dit geloof in een Hemels Wezen die mens was geworden voldoende om een sterveling, door mysterieuze riten, deel te laten hebben aan zijn goddelijke leven? Is dit geloof tezamen met de sacramenten voldoende om hem van de banden van aardse schuld en aardse dood te verlossen en om hem te doen ontwaken voor een nieuw leven dat een eeuwig bestaan en een gezegend zijn zou betekenen? (1)

"Laat ik er allereerst op wijzen dat het een volledig misverstand van veel mensen is om te denken dat een daad, zelfs de grootste daad van liefde, voor *hen* voldoende zou kunnen zijn om van hun innerlijke banden bevrijd te worden. Wie dat graag wil geloven, doet dat dikwijls omdat het inderdaad heel comfortabel zou zijn. Natuurlijk klopt dat niet en de woorden van Jezus zijn nooit op die manier bedoeld.

Ik legde uitvoerig uit op welke manier de daad van Jezus Christus verlossing voor alle gevallen wezens inhield, wat Zijn bijdrage was en hoe dit de deur opende en de weg liet zien. Ik hoef dat nu niet te herhalen want het is allemaal gedocumenteerd en het heeft geen zin de beschikbare tijd voor een herhaling te gebruiken. Door het nog eens te herlezen zul je zien dat nooit werd beweerd dat de komst van Christus de mens van zijn persoonlijke arbeid en inspanning zou ontslaan. Juist het tegendeel is waar.

Het is heel goed mogelijk dat mensen, ook al accepteren ze Christus niet, zich verlossing, innerlijke vrijheid, bevrijding van onwaarheid verwerven. Dit verandert echter niets aan de feiten. De feiten zijn dat Jezus Christus de hoogste van alle geschapen wezens *is*, dat Hij op aarde kwam en dat Zijn komst de ommekeer in de algemene ontwikkeling van de gevallen geesten betekende. Wanneer de persoonlijke ontwikkeling het optimale punt bereikt ben je in elk opzicht open voor de waarheid. Je

bent in staat om jezelf van vooroordelen en vooropgezette ideeën te bevrijden en niets staat je langer in de weg om waarheid op alle niveaus te ervaren.

Met andere woorden: iemand kan een begin op dit pad van zelf-ontwikkeling maken en nog bepaalde ideeën hebben die niet in overeenstemming met de waarheid zijn, of het nu over dit of een ander onderwerp gaat. Op een gegeven ogenblik echter zal als gevolg van een innerlijke ervaring en niet door een uiterlijk aannemen van een doctrine of een geloof, de waarheid doordringen. Aan de andere kant is het evengoed mogelijk dat iemand deze – of een andere – waarheid gelooft en aanneemt en toch in zijn ziel juist aan die belemmeringen vasthoudt en zichzelf daardoor niet bevrijdt.

Mensen houden al naargelang hun opvoeding, omgeving en hun persoonlijke innerlijke misvattingen of beelden aan bepaalde vooroordelen vast. Innerlijke weerstand blokkeert de weg naar waarheid. Het is ook mogelijk dat iemand deze gevoelens heeft en vanuit deze heel vervormde emoties bij toeval een waarheid omarmt, om het zo maar te zeggen. Deze waarheid zal dan geen effect hebben omdat de beweegredenen verkeerd, de onderliggende gevoelens ongezond zijn. Je kunt zelfs meer vanuit innerlijke blokkades en subjectiviteit dan vanuit vrijheid en objectiviteit aan een onwaarheid weerstand bieden. Kortom, je kunt zowel vanuit ongezonde emoties weerstand aan een onwaarheid bieden als vanuit ongezonde emoties een waarheid aannemen. Wat altijd en met name gevraagd wordt, is de zuivering van de emoties. Wat er toe doet is de juiste intentie en niet wat je in uiterlijke zin aanneemt en gelooft. *Waarom* en *hoe* een geloof tot stand is gekomen, op welke innerlijke beweegredenen het is gebaseerd – daar gaat het in laatste instantie om.

Dit pad dat jullie nemen kan niet anders dan alle vervormde beweegredenen naar voren brengen, ongeacht hoe diep verborgen en onbewust ze zijn. Je ziel zal daarbij gezond en vrij worden. Dit zal je weer in staat stellen om de waarheid die je moet hebben en kennen, veeleer te *ervaren* dan dat je haar alleen met je verstand aanneemt.

De waarheid van Jezus Christus zal tenslotte bij iedereen die zijn ziel ontwikkelt deel van de innerlijke ervaring uit gaan maken. Voor sommigen komt deze waarheid eerder en komen andere waarheden later. Bij andere mensen gaat het net andersom. Maar zeggen: “Je moet Jezus

Christus aannemen" is net zo verkeerd als zeggen: "Je moet in God geloven". Het brengt alleen maar schadelijke reacties teweeg, zoals dwang, schuld, weerstand of verzet. Al het 'moeten' schept situaties die tot verzet tegen de waarheid aanzetten. Deze waarheid wordt door haar tot werktuig van het heersersprincipe in de mens te maken, misbruikt. De ander voelt het en projecteert zijn weerstand dan op het goddelijke in plaats van op de persoon. Heel vaak is de weerstand net zo verkeerd als datgene waartegen je je verzet. Beide alternatieven zijn verkeerd.

Geloof in God, geloof in Christus, geloof als zodanig is natuurlijk een belangrijke sleutel. Maar het kan niet op bevel. Geloof komt op een natuurlijke manier als de hindernissen worden verwijderd. Alle mensen bezitten een innerlijke voorraadkamer met geloof, liefde, waarheid, wijsheid, maar deze worden daarin door de hindernissen en afwijkingen opgesloten. In de mate waarin de innerlijke afwijkingen door het werk op het pad worden opgeruimd, zullen ook al deze goddelijke eigenschappen automatisch vrij komen. Dit is altijd een gevolg. Het is een natuurlijke groei die nooit direct afgedwongen kan worden. Wanneer jullie aardse religieuze leraren erin hameren dat je moet geloven, bereiken ze niets. Op z'n best wordt het een opgelegd geloof. En hoe sterker het opgelegde geloof is, des te sterker wordt het innerlijke onbewuste verzet tegen je eigen opgelegde geloof, dat je alleen aanneemt omdat het van je verwacht en gevraagd wordt – *je moet*. Het is hetzelfde met liefde. Je kunt jezelf niet bevelen om lief te hebben, maar in dit werk in de diepte leer je en begrijp je tenslotte *waarom* je niet gelooft, of niet lief hebt en welke de verkeerde innerlijke conclusies zijn die er de oorzaak van zijn dat je – in de meeste gevallen onbewust - de deur naar je innerlijke bronnen van geloof en liefde dichtdoet.

Voordat je dit punt echter bereikt, moet je je vaak van het feit bewust worden dat je onder de lagen van opgelegd pseudo-geloof en pseudo-liefde geen geloof en liefde hebt. Alleen nadat je de innerlijke oorzaken, misvattingen en afwijkingen met al hun vertakkingen en kettingreacties helemaal bewust bent gaan begrijpen, zullen *echt* geloof, *echte* liefde, *echte* waarheid, *echte* wijsheid en wat alle andere goddelijke eigenschappen ook mogen zijn, deel van je wezen worden.

Natuurlijk is geloof een sleutel, net zoals liefde een sleutel is, waarheid een sleutel is. Elk van hen bevat in hun onverdunde essentie alle andere eigenschappen. Een is alles en alles is een. De vraag is niet of je ze al of niet zou moeten hebben. Daar kan geen twijfel over bestaan. De vraag is

hoe je ze kunt krijgen, waarom je ze mist, wat in jou de weg verspert. Dan zal het goddelijke zich in je kunnen ontvouwen. Dan is het een sleutel, de sleutel tot het leven, de sleutel tot het universum."

VRAAG: Er blijft nog een deel van mijn vraag onbeantwoord, die te maken heeft met of iemand door tussenkomst van een verlosser of door zijn eigen inspanningen gered kan worden? (2)

"Ik gaf daar al antwoord op. Ik zei dat dat niet kan. Iedereen moet zelf zijn werk doen."

VRAAG: U zei dat wanneer de hindernissen verwijderd worden, het geloof volgt. Maar ik ken mensen die geloof hebben en nog steeds een hoop hindernissen.(3)

"In de eerste plaats is het, voorzover het goddelijke eigenschappen betreft, met de mensheid altijd een kwestie van de mate waarin. Je kunt van geen enkel mens zeggen dat hij of zij helemaal gelooft of alleen maar liefheeft. Het gebrek is dikwijls verborgen in het onbewuste. Het geloof of de liefde is – op een bewust niveau – misschien voor het merendeel inderdaad gezond, terwijl het ontbrekende deel in het onbewuste verblijft. Op dit pad komen zowel de verborgen gebreken als de verkeerde conclusies altijd aan het licht. De een heeft misschien een gezonder geloof, maar andere goddelijke eigenschappen zijn aangetast en hebben een overheersende invloed op de persoonlijkheid. Je kunt op deze manier nooit teveel vereenvoudigen. Soms is het ingewikkeld door de mogelijkheid dat het geloof dwangmatig of escapistisch is en dus geen *echt* geloof, maar pseudo-geloof is. Het kan een mengsel van tot op zekere hoogte gezond geloof, een tot op zekere hoogte onbewust gebrek aan geloof *en* pseudo-geloof zijn. Dit alles moet ontdekt, onderzocht en oprecht worden begrepen. Alleen dan kun je in je ziel orde op zaken stellen."

VRAAG: Ik zou graag iets over eigen verantwoordelijkheid willen vragen. Zou verantwoordelijkheid voor jezelf niet leiden tot onverantwoordelijkheid tegenover anderen? Als ik alleen voor mijzelf verantwoordelijk ben, hoe ben ik dan mijn broeders hoeder? Leidt dat niet tot egoïsme wanneer ik alleen voor mijn eigen leven en welzijn verantwoordelijk ben? Ik zou eerst op zoek gaan naar wat het beste en meest geschikte voor mij is en pas dan met de ander rekening houden. Hoewel ik de ander

gelijke rechten toeken, zou ik eerst met mijzelf rekening houden. (4)

“Mijn beste, je vraag berust op zoveel verkeerde uitgangspunten dat het moeilijk is om zelfs maar met het beantwoorden van je vraag te beginnen. Eigen verantwoordelijkheid is niet alleen onverenigbaar met onverantwoordelijkheid, het is helemaal het tegenovergestelde. Door het stellen van deze vraag wordt duidelijk dat er voor jou maar twee alternatieven bestaan: ‘of ik ben verantwoordelijk voor mezelf, of ik ben verantwoordelijk voor de ander’. Dat klopt niet. Als en wanneer je verantwoordelijk voor iemand anders bent of zou moeten zijn, kun je deze verantwoordelijkheid alleen dragen als je tenminste een idee van de *werkelijke* betekenis van eigen verantwoordelijkheid hebt. Anders zul je qua verantwoordelijkheid jegens anderen altijd tekortschieten. Het zal een farce en zelfbedrog zijn.

Het gebeurt vaak dat mensen zich te verantwoordelijk voor *anderen* voelen en dus zichzelf voor wat betreft hun gebrek aan *eigen* verantwoordelijkheid voor de gek houden. En nu komen we bij het deel zelfzucht of egoïsme. Dit is op zichzelf een belangrijk onderwerp, waaraan ik in de nabije toekomst een deel van een lezing zal wijden. Het raakt een massabeeld dat zegt: ‘egoïsme is plezierig, je moet het niet zijn want het wordt als verkeerd beschouwd, maar in feite zou je gelukkiger zijn als je egoïstisch kon zijn. Aan de andere kant beschouw je onzelfzuchtigheid als deugdzaam, maar in werkelijkheid is het een last en maakt het je niet gelukkig’. Dit is een heel algemeen voorkomend massabeeld, en tot op zekere hoogte heeft ieder mens dit beeld. Het is buitengewoon belangrijk om je van dit stuk bewust te worden, ongeacht hoe ‘klein’ het misschien is. Het bestaan van dit massabeeld veroorzaakt beslist dwanggedachten, verzet en schuld vanwege het verzet. Het is de oorzaak van allerlei soorten innerlijke afwijkingen en dwalingen. Mensen worden er verward door. Het is niet egoïstisch om te zijn wie je bent en daar het recht toe te hebben. Dit betekent niet dat je maar aan je lagere aard toe moet geven. De ‘*echte*’ jij zal geen schadelijke daden willen. Dit werk zal de *echte* persoon die achter de lagen van pseudo-bescherming verborgen is, naar buiten laten komen en die lagen zijn altijd de verkeerde oplossingen voor het leven. Als de echte persoon eenmaal naar buiten is gekomen, zal deze begrijpen dat niet-constructieve daden, gedachten of neigingen als zodanig niet constructief zijn. Als je iemand anders door egoïsme schade berokkent, kan het niet anders of je doet jezelf ook schade. Dit is waarheid en het echte zelf is in staat om deze

waarheid en elke andere waarheid te begrijpen. Met dit inzicht zal onzelfzuchtigheid niet langer een dwangmatige last zijn, waartegen je onbewust vecht, waarbij je je 'geluk' opoffert in het geloof dat dat onzelfzuchtigheid is.

Als je gelukkig bent zul je anderen ook gelukkig maken. In feite kun je dan alleen werkelijk geluk brengen en hulp of een andere constructieve bijdrage aan je medeschepselen leveren. Als je door de dwang die op deze misvatting rust 'goed' of 'onzelfzuchtig' bent, kun je nooit op een constructieve manier een bijdrage ten behoeve van anderen leveren, tenminste niet op de lange duur. Het is niet waar dat eigen verantwoordelijkheid iets met egoïsme te maken heeft. Als je de werkelijke 'jou' vindt en daar trouw aan blijft, zal alles wat constructief in je is zich ontvouwen, en dat is veeleer gebaseerd op gezonde dan op ongezonde motieven. Andere mensen zullen daar beslist baat bij hebben. Je hebt er zelf baat bij doordat je een gelukkiger mens wordt, en geniet van het recht om jezelf te zijn zonder je omgeving in de weg te staan. Aan de andere kant, als je een martelaar wordt en je meest innerlijke en juiste verlangens opoffert (niet de ruwe, onontwikkelde en destructieve verlangens) en ze vanwege zulke misvattingen ondergeschikt maakt, handel je op grond van verkeerde en ongezonde beweegredenen, en niemand kan hier enige baat bij hebben. Voor menig mens zou het waardevol zijn om zijn goede en onzelfzuchtige daden in dit licht te verkennen. Aan de oppervlakte lijken deze daden zeker onzelfzuchtig, maar ze geven alleen maar misnoegen. Dit is een veelzeggend teken dat aangeeft dat verkeerde motieven aan zulke daden ten grondslag liggen; en die berusten mogelijk op deze veel voorkomende verkeerde opvatting van het eerder dwangmatig dan vanuit de vrije wil reageren.

Als je trouw aan jezelf bent, kun je niet egoïstisch zijn maar je zult in de gezonde en vrije zin onzelfzuchtig zijn, waarbij je voor jezelf de overtuiging houdt dat je daar het recht toe hebt."

Opmerking: Mag ik er iets aan toevoegen? Er staat een zin in de Talmud die luidt: 'als niet ik voor mijzelf, wie dan voor mij?' Als ik alleen voor mijzelf ben, wat ben ik dan?

Opmerking: En eigen verantwoordelijkheid betekent alleen dat we verantwoordelijk voor onze eigen keuze zijn en ook voor de gevolgen. Het heeft niets met zelfzuchtigheid of onzelfzuchtigheid te maken.

“Ik weet het, maar ik weet ook wat onze vriendin bedoelde. Ze bedoelde het op een andere manier, maar je hebt natuurlijk gelijk. Eigen verantwoordelijkheid betekent niet dat je gewoon je gang gaat zonder met iemand rekening te houden. Zoals nu werd betoogd, betekent het vooral uitvinden hoe jij de oorzaak van bepaalde gevolgen in je leven was, en dat je daar zelf de verantwoordelijkheid voor neemt.”

VRAAG: Ik zou iets over een tegenstrijdigheid willen vragen. In de laatste Vraag en antwoordsessie was de vraag: “Is het totaal aantal geesten dat geïncarneerd en geëxcarneerd is eindig? en als dat zo is, blijft het aantal dan constant, of komen erbij en gaan eraf? Het antwoord was:“Van vernietiging van geschapen geesten is geen sprake, daarom gaan er geen af.” Maar de schepping van nieuwe geesten gaat door. Vraag: voortdurend? “Inderdaad.” Nu zou ik willen citeren uit de lezing van februari 1958 waarin één van de vragen luidde: worden er nieuwe geesten geschapen? En het antwoord was: “Nieuwe geesten worden momenteel niet geschapen, niet zolang als het Verlossingsplan zijn voleinding niet heeft gevonden.” (5)

“Er is geen tegenspraak, hoewel ik gemakkelijk kan zien dat het wel zo lijkt. Je zult zo zien dat het dat niet is. Ik kan echter wel inzien dat het duidelijker was geweest als een andere terminologie was gebruikt. Laten we een onderscheid maken tussen een geestentiteit en de geesthoedanigheid of substantie. Deze twee zijn in wezen hetzelfde en in hun verschijningsvorm niet helemaal hetzelfde. De geestsubstantie is zuiver bewustzijn, het leeft, denkt, voelt, wil, en is met alle hoedanigheden van het leven als zodanig begiftigd. Enige tijd geleden gaf ik een lezing waarin ik uitlegde dat alle wezens die de hoogste staat van ontwikkeling hebben bereikt (of die nooit deel hadden aan de zondeval)– bij gebrek aan een beter woord – in de zijnstoestand kunnen bestaan waarin ze geesthoedanigheid of geestsubstantie zijn; of ze kunnen, wanneer ze dat willen, hun vloeistoffen terugtrekken en een geestentiteit worden, in gedaante en vorm gelijk aan de menselijke vorm, die een reproductie is van de vorm van een geestentiteit. Ze zullen dan in een actieve staat zijn. Dat betekent echter niet dat de *zijnstoestand* geheel inactief is; het is echter een ander soort activiteit. Het is buitengewoon moeilijk om dit duidelijk te maken en te begrijpen. Als de geestentiteit besluit om de vloeistoffen los te laten, te laten gaan, om het zo te zeggen, ze uit te laten vloeien, wordt de zijnstoestand weer bereikt en wordt hun

geestsubstantie deel van de grote kosmische kracht. Wat over deze staat heel vaak verkeerd wordt begrepen, is de gedachte dat wanneer het bewustzijn ophoudt, de individuele wil ophoudt. Dat is niet zo. En toch is de geestsubstantie van het wezen waar we het over hebben deel van het grote reservoir, en werkelijk in eenheid verbonden met het universum.

Als je onderscheid tussen deze twee bestaansvormen maakt, zul je zien dat er geen tegenspraak is. Het is waar dat, zolang het Verlossingsplan nog niet is voleindigd, de geschapen geesten in de zijnstoestand blijven en daarom geen geestelijke entiteiten zijn die de vorm aannemen waarin de mens is geschapen, hoewel de stof van een oneindig veel subtielere hoedanigheid is, en haar trillingsgetal oneindig veel hoger is. Pas nadat het Verlossingsplan is voltooid, is het mogelijk dat ze hun vloeistoffen, zo zij dat willen, terugtrekken en met het oog op bepaalde doeleinden entiteiten worden, geestwezens, als ze dat verkiezen, tenminste voor een tijdje. Want geen van hen wenst de hele tijd in die staat te blijven. Het is dus waar dat de geestentiteiten in de vorm en de gedaante zoals jullie je ze kunnen voorstellen, pas na de voltooiing van het Verlossingsplan worden geschapen. En het is ook waar dat nieuwe geesten – geestsubstantie, geesthoedanigheid, geesten in de zijnstoestand - bij voortduring worden geschapen.

Het zou niet anders kunnen zijn. Want de geestelijke wereld is de *wereld van het leven*. Waar leven is, daar moet schepping zijn. Geest is leven en leven is schepping. Alleen wat dood is, schept niet. Leven kan alleen leven scheppen, het kan niet iets scheppen dat niet levend is. Alles wat leeft is geest en alles wat geest is schept. Het is een voortdurend doorgaand proces. Je kunt het niet stoppen omdat niet-scheppen fundamenteel vreemd en tegengesteld aan geest en leven is. Dit geschapen leven zal echter voor evenwichtsdoeleinden in de vloeiende zijnstoestand blijven tot na de voleinding van het Verlossingsplan. Het nieuw geschapen geestleven zal niet actief invloed op het Verlossingsplan uitoefenen en daaraan deelnemen. Indirect wel, maar niet in de hoedanigheid van een gesloten en ingetrokken entiteit. Begrijp je dat?"

VRAAG: Ja dank u. Werd in beide gevallen alleen maar dezelfde terminologie gebruikt om de zaak te vereenvoudigen? (6)

"Je moet je realiseren dat we veel moeilijkheden moeten overwinnen. De beperking van de menselijke taal is op zichzelf een geweldige hindernis. In de menselijke taal zijn er veel minder woorden beschikbaar dan we

nodig zouden hebben om de waarheid van de schepping over te brengen. Daar komt nog bij dat er belemmeringen in het menselijk instrument zijn, niet noodzakelijkerwijs en niet alleen voorzover het blokkades in het onderbewuste betreft, maar ook daarin dat de woorden die bij een bepaalde gelegenheid beter gebruikt hadden kunnen worden, niet in het onderbewuste van het instrument voorkwamen. Was ik daar indertijd allemaal op ingegaan, dan zou het te lang geduurd hebben, en het was toen misschien ook verwarrender omdat de kennis die je nu hebt, toen nog ontbrak. Het was toen niet al te belangrijk voor je om al deze moeilijke vragen te begrijpen. We zouden toen de beschikbare kracht verbruikt hebben voor zaken die mogelijkerwijs misverstanden geschapen zouden hebben. Zulke zaken zouden gemakkelijk in een later stadium helder worden wanneer jullie meer begrip gekregen zouden hebben.

Dan is er nog wat anders: er bestaat altijd nog de mogelijkheid dat jullie je het materiaal dat ik aanreik, herinneren. Hadden jullie de lezing onthouden over de zijnstoestand van een geest en zijn mogelijkheid om zijn vloeistoffen terug te trekken en zo een entiteit te worden, dan zouden jullie gezien hebben dat er geen tegenspraak is. Door erover na te denken zouden jullie het misschien goed begrepen of tenminste vaag gevoeld hebben. Dit houdt absoluut geen kritiek op wie van jullie dan ook in. We realiseren ons dat het menselijk is. Heel veel dingen zullen met elkaar in tegenspraak lijken – en toch zijn ze het niet. Ik spreek in feite vaak over schijnbare tegenstellingen in neigingen van psychologische aard en hoe ze tot extremen leiden, waarop verschillende godsdiensten hun leerstellingen baseren. Dit vertegenwoordigt een van de voornaamste moeilijkheden voor de mens. Alleen innerlijke gezondheid en objectiviteit, eerlijkheid tegenover jezelf en het verwijderen van iemands persoonlijke afwijkingen zal de mens in staat stellen om de waarheid tussen de twee uitersten te vinden – of tussen twee waarheden die elkaar schijnbaar neutraliseren en toch beide waar zijn. Wat jij ter sprake bracht is slechts één van de vele voorbeelden. Dit is nu toevallig niet belangrijk voor je. Maar er zijn vele andere zaken waar zulke misverstanden in verband met zulke neigingen echt verwarrend voor de persoon kunnen zijn, tenminste op dat ogenblik. Alleen wanneer je het pad van zelfonderzoek volgt, zullen zulke tijdelijke, schadelijke verwarringen verdwijnen.”

VRAAG: Hoe kun je je creativiteit verder ontwikkelen? (7)

“Daar is maar één antwoord op: door te ontdekken waar je innerlijke obstakels zitten; door jezelf te leren kennen. Blokkering van de scheppingskracht wordt altijd door innerlijke dwalingen veroorzaakt. Veel van mijn vrienden die dit pad al een tijdje volgen, hebben ervaren hoe - soms geleidelijk en in sommige gevallen zelfs heel plotseling – zich een nieuw talent ontvouwde of hoe zich een sterk toegenomen scheppingskracht binnen een al bestaand talent voordeed. Het pad van zelfonderzoek leidt tot innerlijke vrijwording. Het leidt behalve tot veel andere waardevolle eigenschappen ook tot een veel grotere creativiteit. Het houdt een maximale ontplooiing in waartoe de persoon in staat is. Er bestaat geen tovermiddel en ook geen kortere weg voor. Als die al bestonden, zouden ze toch geen effect hebben, althans niet op de lange duur. Het enig werkelijke en blijvende antwoord bestaat eruit dat je zoekt naar wat er in je ziel versteend is, naar wat, om het zo te zeggen,‘vast’ zit. En zulke vastzittende stukken heeft iedereen, niemand uitgezonderd.”

VRAAG: Zou het voor een biologische wetenschapper mogelijk zijn om proeven te doen en wetenschappelijke methoden toe te passen bij het begrijpen van het medium zodat hij de relatieve waarheden van de stoffelijke wereld met de waarheden van de geestelijke wereld in verband kan brengen? (8)

“Ja, dat is inderdaad mogelijk. Maar hier moet ik, op gevaar af eentonig te worden, hetzelfde antwoord geven; zo vreemd als het in dit bijzondere geval lijkt, de sleutel ligt weer in de ontvouwing van jezelf. Als *alle* deelnemers dat doen, zouden heel vreemde en prachtige inzichten opdoemen, omdat de benadering, in het bijzonder op het terrein van de wetenschap, misschien niet altijd algemeen bij de mensheid bekend is. Hoewel ze soms anders zijn, zullen deze nieuwe benaderingen tenslotte door de wetenschap worden begrepen en geaccepteerd en niet langer als onwetenschappelijk worden beschouwd. Dan kunnen wonderbaarlijke ontdekkingen worden gedaan. Jullie zullen dan steeds meer in staat zijn om de betrekkelijke waarheden van de stoffelijke wereld en de absolute waarheden van de geestelijke wereld met elkaar in verband te brengen. Er zal in dit opzicht een integratie plaatsvinden.

VRAAG: Mag ik u iets vragen dat betrekking heeft op de vraag over creativiteit? Ik heb zelf, zoals u weet, ervaren hoe zich plotseling nieuw talent en creativiteit ontwikkelde. Maar er zijn zoveel kunstenaars, vooral schilders, die helemaal geen psychologische hindernissen hebben overwonnen en toch, ze

schilderen prachtig....? (9)

"Natuurlijk. Dat heeft er niets mee te maken. Ik heb niet gezegd en ik wil ook helemaal niet suggereren dat creativiteit alleen bij min of meer gezonde persoonlijkheden voorkomt. Veel mensen zijn zeer begaafd en zitten toch diep in de problemen. Zij hebben dan - misschien in voorgaande incarnaties - nog maar een bepaald gedeelte van hun ziel vrijgemaakt, zodat de creativiteit in één bepaalde richting stroomt en naar buiten komt. Dat wil nog steeds niet zeggen dat die creativiteit niet nog zou toenemen als de aanwezige blokkades werden opgeruimd. Dat zou ook nog een ander talent kunnen activeren, waardoor het talent dat zich al heeft gemanifesteerd nog versterkt en gecompleteerd wordt. Of het kan meer harmonie in dat talent brengen, en het tot nieuwe hoogten opvoeren. Het komt in feite vaak voor dat iemand die met zichzelf in de knoop zit en aan de andere kant een groot creatief talent bezit, door die disharmonie bijzonder onevenwichtig is. Uit wat ik eerder heb gezegd, moet je dus niet afleiden dat creativiteit alleen aan de gezonde ziel zou zijn voorbehouden. Ik wil alleen maar stellen dat hoe gezonder een ziel is, hoe meer verborgen creativiteit er naar de oppervlakte kan komen. Bovendien: ook de *manier* waarop een talent zich uit, hangt af van de mate waarin de persoon innerlijk vrij is."

VRAAG: Ik vroeg me af welke houding je tegenover ziekte moet aannemen. We leren dat we in het geval van ziekte de juiste doktoren en de juiste behandelingen moeten zien te vinden. Je vecht om beter te worden, niet alleen fysiek maar ook psychisch en geestelijk. Hoe rijmen we dat met de gedachte dat ziekte het gevolg is van het schenden van de geestelijke wet en in die zin een straf is? Zouden we niet tegen onszelf moeten zeggen, het is goed voor mij om te lijden....? (10)

"Nee, o nee! natuurlijk niet. Je moet dat helemaal niet op die manier zien, dat je gestraft wordt omdat je een wet hebt geschonden. Je moet dat op een heel andere manier benaderen. Ik zou zeggen dat de meest gezonde benadering is het vinden van een emotie in jezelf die op een of ander ogenblik helemaal, of bijna bewust was. Deze emotie is dat je er naar verlangde om ziek te zijn. Het is waar, je wenste je de negatieve gevolgen niet toe, maar je kreeg veel meer dan wat je bedong. Je wilde echter graag ziek zijn als oplossing voor een probleem. Ik hoef er niet op te wijzen dat dit geen echte oplossing is, maar je dacht of voelde dat het dat was. Je koos ziek zijn als een manier om aan het probleem te

ontkomen. Toen raakte dit verlangen verloren in het onderbewuste en het gevoel van onbehagen ging overheersen. Toen kwam de erkenning dat de oplossing geen echte oplossing was en bleef de bewuste wens om gezond te zijn aan de oppervlakte. Maar in feite vechten diep in jezelf twee strijdige verlangens met elkaar: het bewuste verlangen naar gezondheid en het onbewuste verlangen naar ziek zijn. In dit deel van je psyche hoop je nog steeds dat wat je graag wilt door je ziekte gerealiseerd kan worden. Of je ontwijkt bepaalde onplezierige kanten van het leven door onbewust voor ziek zijn te kiezen, of je straft jezelf voor verschillende schulden door ziekte als een voorwendsel te gebruiken, waarbij je denkt dat je op deze manier een zwaardere straf, die jou door anderen en niet door jezelf wordt opgelegd, te ontlopen.

De beste aanpak bestaat uit het vinden en bewust maken van dat deel in je dat ziekte als oplossing kiest voor iets wat je zorgen baart. Wanneer je het vindt, kun je ermee in het reine komen. Als je het verleden kunt reconstrueren en kunt proberen om je het ogenblik te herinneren waarop het verlangen om ziek te zijn bijna bewust was, zul je een belangrijk gedeelte van dit deel van het werk hebben voltooid. Je zult dan tegelijkertijd in staat zijn om de innerlijke oorzaak van je ziekte weg te nemen. Maar je moet dit verlangen, dat tegen je bewuste verlangen ingaat, op het spoor komen en je er bewust van worden. Dat is de eerste stap en de enige constructieve aanpak in deze zaak. Het is niet waar dat je het slachtoffer van ongrijpbare krachten binnen en buiten jezelf bent en dat je daarover geen zeggenschap hebt. Integendeel, je kunt altijd dat deel in jezelf vinden waarin je naar ziekte als oplossing verlangde, hoewel je de problemen die ziekte met zich mee bracht en die het kind in je niet kon voorzien, niet wilde."

VRAAG: Dus is het goed om op alle mogelijke manieren hulp te zoeken? (11)

"Ja, nou en of. Alle fysieke hulp die je maar kunt vinden, én mentale, spirituele en psychologische hulp. Die werken allemaal samen. Elk niveau is weer verweven en verbonden met een ander. Je zou ziekte op alle fronten moeten bestrijden."

VRAAG: Kunt u - met het oog op onze huidige verplichtingen - uitleggen waarom de sabbat[1] geheiligd moet worden? (12)

[1] Zie ook lezing 70 Vraag (5) en lezing 247A Vraag (1) (Noot vertaler)

"Deze uitspraak heeft veel betekenissen op veel niveaus. Toen deze uitspraak oorspronkelijk werd gedaan, was de bedoeling ervan op het uiterlijke vlak een heel andere dan hij heden ten dage ooit zou kunnen hebben. In de tijd dat deze uitspraak werd gedaan, waren de mensen over het algemeen veel primitiever. Als ze niet bewust werden gemaakt van het bestaan van God aan wie ze hun gedachten en gevoelens, althans tot op zekere hoogte, zouden moeten wijden, dan zou hun lagere natuur nog meer bezit van hen hebben genomen dan toch al gebeurde. Iedere van buitenaf opgelegde wet houdt een *moeten* in en heeft daarom niets met spiritualiteit te maken. Maar zulke wetten zijn noodzakelijk voor degenen wier instincten nog primitief van aard zijn.

Op een dieper niveau betekent dit gebod dat je activiteiten in balans moeten zijn. Een deel van je leven moet je wijden aan je plichten, je levensonderhoud en je verantwoordelijkheden, wat die ook mogen zijn. Een deel van je leven moet je wijden aan spirituele ontwikkeling. En er moet ruimte zijn voor ontspanning en plezier. Met andere woorden, het leven van de mens moet in harmonie zijn, ook waar het gaat om het gelijkmatig verdelen van je activiteiten, zodat je leven niet eenzijdig gaat worden. Dat is gezond voor lichaam en ziel.

Tegenwoordig kan dit voorschrift dus niet meer dezelfde betekenis hebben als toen. Als het een kwestie was van 'ik moet mij aan de sabbat houden', dan zou dat iets dwangmatigs hebben. Het zou een onvrije daad zijn, waarmee je niets zou bereiken. Vanuit dit gezichtspunt zouden jullie allen in staat moeten zijn je leven op een heel redelijke manier in te richten. Jullie zijn nu in staat om van je eigen oordeel en gezonde verstand gebruik te maken bij het vinden van het juiste evenwicht tussen werk, spirituele ontwikkeling, rust en ontspanning. Jullie zouden nu allemaal wel in staat moeten zijn om dit evenwicht voor jezelf te creëren en je niet aan regels en voorschriften vast te hoeven klampen; geen enkele vorm van starheid, maar een verstandig gebruik van je vrije keuze. Je kunt je te pletter werken en je toch aan de sabbat houden, of je kunt je in de innerlijke zin niet aan de sabbat houden én niet aan je verplichtingen voldoen. Het gaat er niet om op één bepaalde dag aan God te denken. Niets moet een 'moeten' worden, zeker God niet."

VRAAG: Wat denkt uw wereld ervan dat de mens naar de maan en andere planeten gaat? (13)

"Wat voor heel veel dingen geldt, het is zelden de zaak op zich die goed

of slecht, aan te raden of niet aan te raden is. De vraag blijft altijd: hoe wordt het gedaan, wat zijn de drijfveren, op welke manier zal het worden gebruikt als de poging succes heeft? Welke richting kiest de mensheid met de nieuw verworven kennis? Alles ligt in de antwoorden op deze vragen besloten. Wij kunnen niet zeggen dat het goed of slecht is. Het antwoord ligt altijd besloten in de richting, de beweegredenen, het doel, het hoe en het waarom."

VRAAG: Wat vindt u van het feit dat wij blijven doorgaan met atoomproeven? (14)

"Wij in de spirituele wereld zijn daar natuurlijk fel tegen. Het toont duidelijk aan dat de mens nog niet heeft geleerd deze ontdekkingen constructief te gebruiken. Hij gebruikt ze nog altijd voornamelijk op destructieve wijze. Zolang dat het geval is, zal juist het succes van de mens zijn eigen ondergang betekenen. Als dezelfde vindingrijkheid, intelligente vermogens en materialen werden gebruikt om deze energie constructief aan te wenden, zou de mensheid hiervan enorm kunnen profiteren; maar niet zo."

VRAAG: Ik zat me af te vragen of fysieke pijn een spirituele waarde heeft en wat voor soort waarde het anders zou kunnen hebben, vooral voor mensen die van de pijn sterven? Kunnen zij deze ervaring in hun geestvorm benutten voor hun verdere ontwikkeling? (15)

"Natuurlijk kan de geest van een menselijk wezen een aardse ervaring in de geestenwereld gebruiken. Dat gebeurt voortdurend en met alle soorten ervaringen. Wat specifiek pijn betreft hangt het van de houding af. Op zich is pijn niet per se heilzaam als de houding er tegenover niet constructief is. Tenminste niet *zolang* deze instelling overheerst. Als je je houding verandert, wordt de ervaring met terugwerkende kracht waardevol. Als iemand op een gezonde en constructieve manier met pijn omgaat - of met welke andere onplezierige ervaring ook - is de waarde gigantisch. De ervaring wordt dan, zoals ik al heel vaak heb gezegd, zijn medicijn. Het geeft meer inzicht in de innerlijke oorzaken van deze ervaring. Daardoor zal het je vrij maken en je groei, je onafhankelijkheid en je geluk bevorderen."

VRAAG: Hoeveel mogen we van jullie geesten vragen waar het gaat om gedachten van andere mensen. Er is iemand over wie ik dolgraag meer zou willen weten en die ik graag zou willen begrijpen. Zouden de geesten kunnen zien wat zich in iemand

afspeelt en ons daar dan iets over meedelen, zodat we het beter begrijpen? (16)

"Het is niet zo dat we het niet kunnen zien, maar het zou volkomen tegen de spirituele wet zijn om jullie daarover iets te vertellen. Eén reden is dat het een schending van de privacy en vrije wil van de betrokkene zou zijn. Misschien wil hij wel helemaal niet door een ander mens begrepen worden. Wellicht kiest hij ervoor zich achter een muur te verbergen. Dit kan best een onverstandige beslissing zijn maar deze moet worden gerespecteerd. Een andere reden is dat het niet aan jouw eigen groei zou bijdragen. Je kunt je intuïtie, je gevoeligheid, je vermogen om te begrijpen alleen ontwikkelen door jezelf te ontwikkelen. Dat is de enige gezonde en juiste manier om andere mensen te kunnen gaan begrijpen, de scheidingsmuur te slechten. Het moet door je eigen inspanningen plaats vinden. Als de geesten op je voorstel in zouden gaan, zouden ze niet alleen onethisch handelen maar ze zouden jou ook zwakker maken. Er bestaan wel enige uitzonderingen, maar hoe en wanneer en waarom die zich voordoen is te ingewikkeld om nu uit te leggen. Maar als het ooit gebeurt, is er een goede en geldige reden voor. Dan is het ook alleen maar constructief."

VRAAG: Er bestaan momenteel twee theorieën over het ontstaan van de mens en ze zijn met elkaar in tegenspraak. In de wetenschappelijke wereld zegt men dat de mens een ontwikkelde diersoort is - dat hij zich via de vissen, de amfibieën en reptielen heeft ontwikkeld tot het zoogdier van nu; en dit na twee miljard jaar ontwikkeling van leven op aarde. De andere theorie, die nog steeds wordt aangehangen door orthodox-religieuze mensen, luidt dat God iedere soort op aarde afzonderlijk heeft geschapen. (17)

"De evolutietheorie klopt. De evolutie verloopt via mineralen, lagere diersoorten, planten, hogere diersoorten, mensen en geesten. Ik heb dat jullie al vele malen uitgelegd. Sinds de zondeval zijn de schepsels in vele delen uiteengevallen. Hoe verder die splitsing gaat, hoe lager het ontwikkelingsniveau is. Hoe verder de ontwikkeling voortschrijdt, hoe geringer de afscheiding van het oorspronkelijke wezen; de delen van de ziel smelten dan weer samen. Maar in alle geschapen wezens is een geest. In de lagere vormen is die alleen in mindere mate aanwezig. In dit opzicht zit de wetenschap dichter bij de waarheid, hoewel ze die op een iets andere manier interpreteert. Ze laat veel belangrijke gezichtspunten buiten beschouwing."

Opmerking: Misschien mag ik hier aan toevoegen dat het in dit verband waar is dat iedere geest oorspronkelijk, voor de zondeval, apart werd geschapen. Maar ontwikkelen de geïncarneerde mensen zich door een langzaam omhoog klauteren vanaf de zondeval?

"Dat is juist.

Dierbare vrienden, mogen jullie allemaal op deze dag in de Naam van onze heilige Heer, Jezus Christus, gezegend worden. Volg in Zijn voetspoor de weg waarop het juist wordt begrepen, door je innerlijke waarheid te vinden, door je diepste innerlijke zelf onder ogen te zien, door jezelf van onwaarheid te bevrijden, zodat je je ontwikkelt tot een vrij en gelukkig wezen dat in staat is om vrijheid, geluk en liefde aan anderen te geven. Want dat is zoals God jullie graag ziet, niet lijdend, niet vol pijn, maar in waar geluk.
Wees gezegend, dierbare vrienden, wees in God."

Deze lezing werd gegeven via Eva Pierrakos in 1960.
Oorspronkelijk uitgegeven door Center for the Living Force, Phoenicia (N.Y.) onder de titel: 'Questions and Answers'.
Vertaling van een aantal vragen - aanvankelijk alleen opgenomen in verschillende V-lezingen - door Anke van der Meer, Ernst Winkler en Wim Scholtens in 1994, 1995; herziening door Catherine Wieneke; aanvulling door Paul Avis in 2007.
© Stichting Gemeenschap het Pad. Uitgave 2009